

ANAMARIA PETREAN

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Încă din copilărie, am fost sensibilizată de persoanele care aveau nevoie de sprijin. Această dorință de a ajuta poate vine și din educația pe care am primit-o, dar cred că este cumva și parte din personalitatea mea. De când mă știu, am empatizat cu semenii mei, le-am ascultat ofurile și apoi am încercat să le vin în ajutor. Dacă la început, totul se petrecea într-un cerc restrâns, acum mă bucur că reușesc să duc intervenția mea pe o scară mult mai diversificată. Mă bazez mereu în acest sens, pe valori și principii morale personale și deontologice, de la care nu mă abat, indiferent de situație. Știu sigur că activitatea mea ca asistent social este pasiune, nu doar o profesie. Iar fiecare zi e nouă provocare din care am permanent ceva de învățat. Toate acestea îmi dau curaj și mă fac mai puternică, fiind și o cale de a mă depăși pe mine însămi, inclusiv propriile vulnerabilități cu care, până la urmă, foiecare dintre noi se confruntă.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

În 2008, după absolvirea facultatii, singurul gând a fost să reușesc zilnic să ajut oamenii în rezolvarea problemelor legate de viața lor socială și profesională, la reintegrarea socială sau la recuperarea acestora. Având și studiile necesare în acest sens, mi-a fost mult mai ușor să îmi împlinesc misiunea.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Cred cu tot sufletul că un asistent social trebuie să fie un bun profesionist. Dar dincolo de studiu, un asistent social trebuie să își păstreze în adâncul ființei sale umanitatea, dorința de a asculta înainte de a găsi calea cea mai bună întru rezolvarea problemelor cu care ceilalți se confruntă. Și în toată această activitate să reușească să își păstreze verticalitatea, onestitatea, tratându-i pe ceilalți cu respect și bunăvoință. E modul cel mai plăcut și firesc de a fi parte, într-un fel sau altul, la schimbarea vieții unor oameni care își pun speranța în tine. Iar pentru asta, asistentul social trebuie să fie acel specialist care rămâne omul pentru care inima și creierul sunt într-un echilibru perfect. Fără acest echilibru ar apărea dezacorduri ce ar aduce deservicii celui care așteaptă de la tine sprijin, o mângâiere, o vorbă bună și speranța că problema sa va avea o rezolvare. Și să nu uităm nicicând că o vorbă bună poate fi mai vindecătoare decât soluția în sine.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Mă întâlnesc mereu cu povești de viață uimitoare, dar este una care mi-a rămas lipită de suflet. Se întâmpla prin anul 2009, chiar la începutul carierei mele, când lucram la secția nou-născuți a Spitalului Județean de Urgență Baia Mare. O proaspătă mămică îmi spunea că nu își poate lua bebelușul acasă din cauza soțului care refuza să o primească alături de copil. Nu vă pot descrie în cuvinte ce am simțit în acele momente. Nu a fost doar un moment de cumpănă, ci o reală provocare pentru mine. A trebuit însă să mă adun repede și să iau o decizie, ca un profesionist. După ce am consiliat tânăra mamă, am încurajat-o pe aceasta să meargă acasă, cu aprobarea medicului, și să discute cu soțul. Înțelegerea noastră a fost că dacă nu revine a treia zi, bebelușul va fi declarat abandonat. Nu mică mi-a fost uimirea când a doua zi am primit un telefon, iar la capătul celălalt al firului se afla soțul femeii. M-a întrebat direct ce trebuie să facă pentru a-și lua fetița acasă. După îndeplinirea tuturor formalităților, cei trei au plecat acasă împreună, nu înainte de a-mi mulțumi pentru că le-am salvat căsnicia, dar mai ales copilul care a rămas în familie alături de părinții lui. Acela cred că a fost momentul în care am realizat cât de important este pentru un asistent social să iubească oamenii și în loc să îi judece, să îi asculta cu sufletul deschis pentru a găsi soluția corectă. Iar cea mai importantă lecție pe care am învățat-o din acea poveste de viață este că puterea dragostei este uriașă, că ea străbate universul și unește oamenii exact atunci când ei cred mai puțin în ei înșiși.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Înainte de a fi profesie este vocație! Este profesie pentru că presupune o pregătire la nivel universitar, dar cea mai înaltă pregătire se obține pe parcursul vieții, prin experiența acumulată. Aici se întrepătrund competențe și abilități profesionale care construiesc calitățile unui asistent social. Dar vocația este cea care dă valoarea adevărată unui asistent social. Pentru că fără o chemare specială, fără dedicare este imposibil să fii sprijin în situații speciale în viața unor oameni care au nevoie de tine la un moment dat în viața lor.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Asistența socială este o cea mai frumoasă lecție despre a ajuta, despre demnitate și omenie. Rezumând aș spune că asistența socială este PASIUNEA BINELUI.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Da! Andreea Marin este un model pentru mine. M-a impresionat încă de când realiza emisiunea "Surprize-Surprize". M-a impresionat mereu implicarea sa cu dăruire fără limite în toate activitățile pe care le desfășoară. Și o face de atâția ani fără să dea vreun semn că ar fi obosit. În rest, în fiecare zi și în fiecare etapă a vieții noastre există oameni care ne inspiră.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Cu răbdare, optimism, blândețe și cu hotărâre în dorința de a găsi soluțiile care să îmi redea încrederea în mine și în cei din jur.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

În domeniul nostru de activitate sunt mereu multe lecții frumoase primite. Eu am învățat zi de zi că a dărui este esența vieții. De la a dărui din timpul tău, din viața ta, din preamultul sau preapuținul tău și până la a dărui o floare, de exemplu, nimic nu îți încântă ființa mai mult. Important este să oferi și să primești cu sufletul deschis.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

De multe ori! Cele mai multe situații fără soluții sunt atunci când beneficiarii suferă de o boală gravă, când te cheamă cu disperare și poți să le oferi doar empatie.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Mi-aș dori ca asistenții sociali să fie incluși în echipele educaționale din școli. Îmi doresc ca toți copiii să aibă parte de o familie iar adopția să fie șansa celor abandonați la o viață plină de iubire în sânul unei adoptive.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Alegeți acest domeniu cu inima și în fiecare zi veți avea ceva nou de învățat! Este domeniul acela de activitate în care nu se lucrează, ci se trăiește prin muncă pentru că devin un mod de viață.